

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Od sameho zacatku.pdb>

PDB Name: Od samého začátku

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Od samého začátku

Lydie Junková

Byt byl najednou těsný, nevlídný, nehostinný. Co se to s ním stalo? Narovнала sošku své oblíbené mramorové Venuše. Tahle už byla druhá, tu první jí ukradli - jak je to vlastně dlouho? Dva roky, nebo spíš tři... Jako by tím byla začalo období stále se stupňujících nepříjemností: O pár týdnů později nabourala auto. Potom začalo zatékat střechou na půdu. A všechno to vyvrcholilo tím velkým šokem, o to horším, že naprosto nečekaným, jako rána do vazů.

Trhla sebou, když se ozval zvonek. Už celých čtrnáct dní v ní neúprosně ťukalo skryté kladívko strachu. Strachu, že udělala nějakou chybu. Venku někdo zazvonil důrazněji.

"Proč tak dlouho neotvíráš?" divila se Hanka. "Už jsem si mysle-la, že mě nechceš pustit dovnitř."

Seděly proti sobě jako jindy, pily kávu jako jindy, rozebíraly-ano, co vlastně? Hleděla na svoji nejlepší přítelkyni, věrnou kamarádku z dětských let; nikdy před sebou neměly žádná tajemství. Až teď.

Nějak ty dvě hodiny přetrpěla. Hanka si samozřejmě všimla, že je duchem někde jinde. "Ty mě vůbec neposloucháš, Jiřino!"

"Špatně jsem dnes spala, jsem hrozně unavená," vymluvila se. Vlastně ani nelhala. V poslední době spala mizemě.

Zvláštní, jak se mohou tak změnit vztahy k ostatním lidem! K lidem - a vlastně k celému světu. Byla teď nejraději sama. Vysedávala u okna a dívala se ven, na bezútěšnou, zpustošenou krajinu, jako by v ní samé něco odpovídalo na ty pahýly stromů, poházené odpadky, přízrak betonových paneláků pod povislým bezbarvým nebem. Kdysi bylo vidět daleko, až k namodralému obzoru, podtrženému temnou klikatinou lesa. Lesa důvěrně známého; chodívali tam s Milanem na houby, na ostružiny, nebo jen tak na

procházku. Vlastně by si tam mohla vyjet !

Za pět minut seděla za volantem. Ale už ta silnice jako by se změnila: šedivý asfalt se vlekle natahoval k obzoru, zdálo se, jako by tam měl skončit -a s ním úplně všechno. Jako skončil život s Milanem...Jak jsi mi to mohl udělat, jak jsi mě mohl tak zradit! Měla chuť křičet, zavřít oči, do něčeho to napálit. Co blázníš! napomenula se a přidala plyn. Vůz s mírným škubnutím zrychlil.

Kamenitá lesní cesta byla pořád stejná, hustá smrčina pořád lemovala cestu, která se mírně klikatila k vrcholu. Ani výhled do kraje se nezměnil; a dole pod ní jednotvárně hučel divoký potok. Kolikrát tu s Milanem takhle stáli, často mlčky v jakési tiché pohodě! Dívali se přes lány polí, přes zelené osení...Teď zbyla jen nevzhledná půda, kameny vyorané z brázd. Po nebi táhly bůhví odkud temněšedé mraky.Co to bylo za šílený nápad, jakou tady chtěla najít úlevu?Ke vše-mu začalo pršet, drobně a vytr-vale, tím nejpro-tivnějším ze všech dešťů.

Na zpáteční cestě měla zas nutkání se vším skoncovat. Kam se to dostala? Co vlastně čekala? Pocit zběsilého zadostiučinění se příliš brzy rozplynul. Jela rychle, dívala se strnule před sebe, snažila se na nic nemyslet...Kolem ní se mihla nějaká náves. Automaticky dupla na brzdu - má-lem přejela nějakou pi-tomou slepici. Vyrovnala smyk a ještě za sebou zaslechla nevlídnou nadávku. Měla chuť zastavit a křiknout z okna: Hlídej si svoje slepice, náno! Jela ovšem dál. Bože, kam to až klesla? Začne si vylévat napětí a strach v nějakých pouličních hádkách? Nebo je to prostě tak, že jak jednou zamíříš dolů, už se nezastavíš? Stiskla pevně volant. Ne, tak to už dál nešlo! Musí se vzchopit.

Doma rozvěsila mokré šaty, vycpala boty novinami, umyla nádobí a usmažila si omeletu s rajčaty.. Ale už když pokládala talíř na stůl, na čistý ubrus, který k tomu účelu vy táhla ze skříně, věděla, že to není ono. Ani nedojedla .Ještě se ale nevzdávala. Vytáhla svoji oblíbenou knihu, rozsvítila stojací lampu nad ušákem, na stolek dala misku se sušenkami. Ani tenhle rituál nezabral. Místo tohose stále vtí-ravě vracela neodbytná otázka: neudělala jsem nějakouchy bu? A odkudsi zespod se znovu začaly plížit zákeřné, až dosud stále potlačované pochybnosti, jestli toho vůbec - bylo zapotřebí...

V noci se vzbudila, zpocená hrůzou. Ve snu to celé prožívala znovu... Jejich poslední setkání... Chtěla bych, abychom se rozloučili jako přátelé! řekla Milanovi. Abychom si ještě jednou vyjeli na to naše staré místo, když se pak už nikdy neuvídíme...Věděla, že k tomu nemá nejmenší chuť, ale nedal to najevo; za těch patnáct let, co byli spolu, se jí vždycky sna-žil vyhovět...A tak se vydali na poslední výlet...

Byl krásný podzimní den. Nedrželi se sice za ruce jako kdysi, ale šli vedle sebe v jakési nečekané pohodě, přála si, aby tak kráčeli pořád. Došli až na vrcholek, odkud padal prudký sráž dolů ke kamenitému potoku. Daleko, na druhém konci údolí se odráželo zapadající slunce od červených střech. Nikde nikdo. Ticho. Vysoko nad nimi visel bez hnutí křídly dravý pták.

"Nevzpomínej na mne ve zlém, Jiřino," řekl Milan znenadání. "Mrzelo by mě to."

Hodil rukavici tomu míru a klidu. Vybuchlo v ní rozčilení, bolestivá lítost a zároveň vztek: tebe by to mrzelo! Tak proč chceš dát přednost té káče někde za oceánem? "Nechci, abys mě litoval!" vykřikla. Vzal ji kolem ramen. "Tak to není!" namítl mírně, polekaně. "Rád bych, kdybys mi někdy napsala - ovšem jestli budeš chtít. Adresu jsem ti nechal v té malé zásuvce v sekretáři. Nikomu jinému jsem ji nedal."

Napsala! To byl vrchol. Stěží zalapala po dechu. Nepostřehl to.

"Já bych ti, kdybys o to ovšem stála, potom odpověděl. Ale záleží to jenom na tobě!"

"Opravdu?" řekla. Zlost a náhlá nenávisť, zoufale dlouho potlačovaná, v ní vyšlehla tak horkým proudem, že se málem dusila.Už nepřemýšlela.Stav šílenství. Rychle couvla za něj, prudce zvedla paže a ze všech sil do něj strčila...

Otrásla se, rozsvítila. Natáhla ruku a vysypala z tuby pilulku. Musí se vyspat! Takhle by to dál nešlo.

Zítra zas začne normálně pracovat. Lehla si na záda, dívala se do stropu. Nic na něm nebylo.

Druhý den vytáhla z police těžké slovníky, zapnula počítač, zabrala se do práce. Obtížný text ji upoutal. Vyrušil ji telefon. Hlas bývalé Milanovy kolegyně zněl omluvně, skoro ostýchavě. "Já vím, že asi volám zbytečně, ale potřebovali bychom adresu vašeho manžela. Nemůžeme nalézt nějaký rukopis, který měl posoudit."

"Ale vždyť víte, že jsme už spolu nežili," odpověděla . "A adresu mi nenechal, proč také?"

Ten dotaz, který ji mohl znepokojit, ji kupodivu spíš uklidnil.

Nic se neděje, nikdo neví, kde Mírek vlastně je, tvrdil, že chce zpřetrhat všechna pouta. Nikdo netuší, že se ještě jednou sešli. Jeli jeho vozem přímo na místo, nikoho tam nepotkali, nikdo je neviděl. Potok s kamenitým dnem zapadne sněhem, tam dole nevede žádná cesta, po které by se dalo jít.

Od toho dne jako by opravdu znovu ožila. Vrátila se jí někdejší energie, pracovala jako zběsilá; začala se dokonce tu a tam zase stýkat se známými. Kladívko strachu postupně sláblo, až doznělo docela.

"Ty už jsi na Mirka zapomněla, vid'!" ujišťovala se opatrně Hanka. "To se mi ulevilo! Jednu dobu jsem o tebe měla strach, chodila jsi jako umučení."

"Co kdybychom zašly na nějakou výstavu?" navrhla jí. "Už dlouho jsme nikde nebyly."

Život si pozvolna razil jinou cestu, jako voda nové koryto.

Spávala už celkem dobře i bez prášků. Někdy měla pocit, že ty minulé události ani neexistovaly, celý kus života jako by se vsákl do jakési měkké půdy. Chvillemi byla zrádná, občas se do ní zabořila noha, párkrát vytryskl proud temného smutku, ale naučila se, jak ho zvládnout: prostě pře-hodila výhybku.

Koncem zimy dokončila obtížný překlad. Recenzent z nakladatelství byl nadšený, hned jí zadali další knihu. Posadila se si s ní doma do ušáku, aby se nejdřív seznámila s textem a rozhodla se, zda ten překlad vezme. Byla to rozhodně zajímavá četba; alespoň se poučí o historii práva. Z rádia se ozývala její oblíbená árie z Lohengrina.

Vyrušil ji zvonek. Jen nerada vstala a šla otevřít.

Muž, který stál za dveřmi, byl mladý, vysoký, měl příjemný vzhled. "Paní doktorka Hejšová?" zeptal se. Mlčky kývla. Kladívko strachu se zvedlo a zabušilo, silně, ještě silněji.

"Poručík Gall," řekl ten muž. "Z kriminálky."

"Pojďte dál," vyzvala ho. Přece jen něco pokazila! Naráz, jakýmsi nevysvětlitelným instinktem, možná z pohledu toho člověka, který tu stál proti ní, vycítila, že je všechno ztraceno..

"Tělo vašeho muže se našlo až nyní, když sešel sníh," řekl poručík. "A nebýt nějakého pytláka, mohlo v té rokli zůstat, snad navždy."

Vlastně to věděla od samého začátku, že to nemůže vyjít.

Jenom šálila samu sebe. Věděla, že se neubrání. A možná, že už ani nechtěla